

Lisa Tuttle - Tlumočník

(In Translation)

Když se na Zemi poprvé objevili mimozemšťané, bylo Jakovi Bournovi dvacet dva let, byl šťastně ženatý a pracoval jako úředník Texaského Oddělení veřejné bezpečnosti. Během jediné noci se pro něho najednou všechno změnilo. Manželství, zaměstnání, život, který plynul dál včetně povinného placení účtů, to všechno jako by ztratilo svou důležitost. Poprvé v životě byl Jake hnán jedinou, neutuchající touhou spatřit mimozemšťany. Setkat se s nimi, poznat je.

Ale Austin ve státě Texas byl příliš vzdálený od míst, kde se bytosti objevily. Severnaja Zemlja, Pulau-Pulau Banggai, poušť Gobi. Mohli být zrovna tak na jiné planetě, pomyslel si Jake. Psal dopisy do Washingtonu, v nichž nabízel své služby. V jakémkoli postavení se chtěl zúčastnit projektu, který by se týkal cizích bytostí. Šetřil si peníze. Připojil se k jedné z místních skupin, která se věnovala jejich studiu. Čas běžel a další mimozemšťané přistáli na nových místech místech. V Managui, Chartumu, Vancouveru, Helsinkách, Miami ... Že by jednoho dne zavítali do Austinu? Jake v to tajně doufal. Potom začaly osídlovat nehostinné krajiny -Sibiř, Baffinův ostrov, Velkou písečnou poušť. Bylo to stále daleko, ale každé toto území bylo od samého počátku současně obýváno i určitým počtem lidí. Někdy tam byl povolen vstup návštěvníkům. Jake si spočítal náklady a plánoval cestu do Austrálie. A pak, jednou večer, uviděl v televizních zprávách, že skupina mimozemšťanů navštívila Nové Mexiko. Podle toho, co říkali jejich tlumočníci, chystali se tam osídlit kus území v poušti.

Nové Mexiko! Jeden den rychlé jízdy a mohl by tam být! Jake zíral, na tvory v televizi, jejich obraz světélkoval a rozpíjel se do beztvarych forem vířících barev a nepochopitelných ploch stínů. Brzy se bude moci na vlastní oči přesvědčit, jak vypadají, pomyslel si. Ani chvíli už nebude odkázán na zkrácené informace filmového a magnetofonového pásu nebo na cizí popis. Ještě dlouho potom, co zprávy skončily, Jake nepřestával zírat na televizní obrazovku. Zatímco vedle něho bez povšimnutí stydla večere, před ním se odvíjely jeho vlastní představy...

Konečně vzhlédl a pohledem hledal manželku. Chtěl se s ní podělit o vzrušení, které ho zalilo. Někam odešla. Nebo ještě nepřišla domů? Nemohl si vzpomenout. Když se vrátila, byla téměř půlnoc a Jake už netrpělivě přecházel po bytě. Jeho kufr stál připravený u dveří. Napjatě se chystal k debatě, ale nečekaně ho předešla.

"Myslela jsem, že už budeš pryč," řekla. "Hned, jak jsem v rádiu zaslechla zmínku o Novém Mexiku, mi to bylo jasné. Nečekala jsem, že tě tu ještě najdu."

"Kde jsi byla? Přece bych neodešel a nic ti neřekl," odpověděl jí. "Vrátím se příští týden. Mohla bys ráno zatelefonovat do kanceláře..."

"Proč se chceš vrátit příští týden? Proč tam nezůstaneš? Třeba bys tam mohl najít zaměstnání. Stejně je to poslední dobou jedno. A žil bys v blízkosti těch tvorů, když jsou pro tebe tak životně důležití. To přece chceš, ne? Vždyť na tom jediném ti vlastně *záleží*. Tak proč by ses měl vracet?"

"Jsi tu ty," řekl, "proto." Objal ji, ale ani se nepohnula. "No tak, zlato. Přece tě neopouštím. Ty víš, jak mě ty bytosti vzrušují - ale to přece nemá s *námi* nic společného. A co kdybys jela se mnou? Mohli bychom si udělat prázdniny. To by bylo fajn." I když mu bylo zatěžko vzdát se okamžitého odchodu, udělal ústupek: "Mohli bychom počkat do soboty."

"Já ale nechci jet do Nového Mexika. Co by to bylo za dovolenou? Neláká mě jet do

pouště a tam trčet a doufat, že uvidím mimozemšťany. Nemám ráda mimozemšťany. Leze mi z nich mráz po zádech. Nechci už o nich ani slyšet. Ty jo, dobrá, tak tam jed'. Ale nesnaž se potom ke mně vrátit, protože já nebudu celou tu dobu čekat."

"Co tím myslíš? O čem to proboha mluvíš? Děláš, jako bych jel za jinou."

"Vůbec ne. S tím bych se nějak mohla vyrovnat. Tohle je horší. Jsi posedlý těma tvorama. Jsou pro tebe důležitější než všechno ostatní ... ani nevidíš, že tu něco nehraje... Byla bych radši, kdyby ses zakoukal do nějaký jiný ženský než do nich."

Nechápavě na ni zíral. "Ty ses zbláznila. Je to možná ten nejdůležitější okamžik v celé historii lidstva. Kontakt s jinými tvory! Samozřejmě že mě to zajímá - že mě to fascinuje! - jako každého, kdo má jen trochu rozum! Ale tebe ne. Nemůžu tomu uvěřit. Jak si jen můžeš myslet, že tu je možné srovnávat... Víš, svět - to nejsme jen my, je tu ještě něco dalšího, co se vymyká naším vztahům."

"Říkej si, co chceš. Jestli teď odejdeš, nemusíš se vracet. To je všechno." Protáhla se kolem něho a šla do kuchyně. Slyšel, jak si něco bere z ledničky.

Jake náhle pocítil potřebu se bránit. Věřil, že by ji po nějaké době mohl přesvědčit, že se mýlí a pravdu že má on. Ale jak o tom přemýšlel, řekl si, proč by si s tím měl vlastně lámat hlavu. Jejich životní hodnoty a zájmy se úplně oddělily. Ve skutečnosti se to projevovalo už delší dobu i v jejich manželském životě. Jak by mohl a proč by taky měl dál žít se ženou, která považovala tyto tvory za něco obludného a ne fascinujícího? Jak se mýlila, když přirovnávala jeho vztah k ní ke zvědavosti, která ho táhla k mimozemšťanům. Ale v jednom měla přece pravdu, hráli teď nejvýznamnější roli v jeho životě... stali se pro něho mnohem důležitější, než byla ona sama.

Jake nebyl jediný, kdo putoval do pouště v Novém Mexiku. Celkem snadno se tak dalo najít místo, kde se cizinci usadili, neboť rušný provoz ho vytrvale unášel správným směrem. Potom už nemohl jet dál a musel zaparkovat svůj vůz mezi mnoha dalšími osobními a nákladními auty, obytnými a přívěsnými vozy i stany. Byl to obrovský provizorní kemping, který v Jakovi vyvolal matnou vzpomínku na jakýsi hudební festival -snad na jeden z koncertů Willieho Nelsona, pořádaného pod širým nebem - nebo na nějaké náboženské shromáždění. Výjev jako z Bible, pomyslel si, přesně tak to vypadalo. Všichni ti lidé shromáždění v poušti, jak Izraelité čekající v poušti sinajské, aby viděli sestoupit Hospodina v podobě ohně a mohli přijmout Desatero přikázání.

Ale mimozemšťany, ty Jake ještě nezahlédl. Nenašel jediný důkaz, že by se tu usadili, že tu zatím nežijí jen lidé. Přesto se táborem nesly nejrůznější zvěsti, které jako vlny neustále čeřily rozechvělý dav a držely ho na samém pokraji projevů nadšení. Objevovaly se zprávy, že někdo viděl mimozemšťana, nebo že se ho někdo dotkl, či on že se dotkl jeho. Potom začali znenadání někteří lidé jakoby zpívat. Vydávali nesouvislé a přece často tajuplně krásné zvuky. Říkalo se tomu "zvučet". Tvůrci těchto zvuků byli považováni za tlumočníky, neboť se zdálo, že měli vrozenou schopnost komunikovat s cizími bytostmi. Nedalo se to naučit ani vysvětlit a zatím se nikomu - žádné skupině lidí, žádnému jedinci - nepodařilo, ani pomocí počítače, vymyslet nějaký jiný způsob, jak mimozemšťanům porozumět nebo se s nimi domluvit. Jake snil o tom, že se stane tlumočníkem. V hloubi své duše si však nebyl tak stoprocentně jistý, zda je to osud, po jakém touží, nebo kterého se obává.

Kde jsou? Jake se ustavičně rozhlížel, až se mu mlžil zrak a hlava ho bolela od nezvyklé námahy. Neustále přecházel sem a tam. Snažil se vyhýbat se lidem a neposlouchat, když si sdělovali své zážitky: "Je to, jako když se díváte do zrcadla, ale obraz se v něm pořád vlní a lomí." "Zrovna jako člověk, fakticky, vypadá docela tak, ... jen, však vy víte" "Je to takový pocit, cítíte, že něco visí ve vzduchu, jako před bouřkou." "Vypadá jako... lidská bytost, ale

mnohem větší a její *obrys* je celý rozmazaný... a ty barvy... to prostě nejde popsat."

Jake nechtěl informace z druhé ruky. Chtěl mimozemšťana spatřit sám, na vlastní oči. Až ho poprvé potká, nesmí být její obraz zkreslen jeho představivostí nebo vzniklou iluzí, ani zážitky jiných lidí.

Naproti němu někdo byl. Postava jako hora. Jake šel schválně kolem ní a úkosem si ji prohlížel. Byl to opravdu hrozně velký tvor. Obrovský! Jake se zastavil. Vzduch kolem obra se tetelivě třpytil. Vypadal jako člověk a přece v něm bylo něco ... neskutečného. Vzduch jiskřil a drobil se do úlomků vířících barev, tak jak to někdy bylo vidět v televizi. Pak se barvy slily do ne zcela kompaktní, nadživotně velké, a přesto téměř lidské postavy. Jake užasle zíral. Chvillemi si myslel, že ji má před sebou, vzápětí mu mizela. Nemohl se na ni vůbec zaměřit, neviděl její přesný obrys. Nedokázal určit ani její velikost. Ale byla tu. Ta bytost tu zcela určitě byla.

Potom obraz zmizel. Jakový smysly zachytily povzdech. Zdálo se mu, že to byl on sám, kdo tu lítostivě vzdychl. Pak se ale pootočil a uviděl za sebou dívku. Její hebké vlasy byly jak len a opálené hubené tělo zakrývaly jen nejnutnější kusy oblečení. I ona viděla tu bytost. Oba ji viděli. Nebyl to sen. Jejich oči se setkaly a Jake se najednou cítil šťastný, jak už dlouho ne předtím.

O tři týdny později žili Dafne a Jake společně v jedné garsonce ve městě Albuquerque. Oba dva chtěli pracovat v Agentuře pro styk s mimozemšťany, ale nedostali se ani k pohovorům. Oba zkusili test s cílem stát se tlumočníky - také to znamenalo být v úzkém styku s návštěvníky - žádný z nich k tomu ale neprojevil nezbytný talent. Dafne si tedy našla zaměstnání jako recepční a písařka v jedné realitní kanceláři. Jake dostal nakonec práci v restauraci rychlého občerstvení Burger King. Nepodařilo se mu sehnat nic lepšího ani vzhledem ke svému věku a zkušenostem. Albuquerque, které nebylo vzdálené ani tři hodiny jízdy autem od místa, kde se bytosti usadily, bylo přecpáno lidmi hledajícími zaměstnání a střechu nad hlavou.

Dafne zářila spokojeností, přijala tuto situaci mnohem lépe než on. Vypočítávala jejich výhody. "Máme práci, máme tedy i peníze a taky bezvadný bydlení. Máme jeden druhýho a máme tvoje auto, můžeme si tedy vyjet každou sobotu a neděli do pouště. A jednou nějakého mimozemšťana potkáme!"

Jakovi nechyběla ani jeho žena, ani bývalá práce, nepostrádal ani dřívější život v Austinu. Trpce si ale uvědomoval, jak moc daleko je ještě od svého cíle. Nepodařilo se mu získat práci, která by mu umožnila kontakt s mimozemšťany, postrádal talent k tomu, aby byl tlumočníkem. Udělal Dafne jasnou nabídku.

"Stejně tam pojedme. Jako jejich hosté." Vrhla na něho pohled. Jakovi v tom momentě připomněla jeho ženu.

"Co je? Zkusili jsme přece všechno. Co nám brání?"

"Ty víš, co."

"Kdybych to věděl, tak se nebudu ptát."

"Jaku, to snad nemyslíš vážně."

"Opustil jsem kvůli těm bytostem ženu, zaměstnám, táhnul jsem se sem... Proč se teď mám zastavit? Myslel jsem, že ti na nich záleží tolik jako mně."

"Záleží! Jasně že záleží! Ale mám svoji důstojnost. Nechci tam jít jako kurva!"

Zrudl vztekem. Byla slepá a nic nechápala, stejně jako všichni ostatní.

"Proč takhle mluvíš? Nač hned takový výraz? Vždyť nic nevíš."

"Každý to říká..." Neodvážila se mu pohlédnout do očí.

"Tak každý! A co ten každý vůbec ví? Jak může někdo, kdo tam nebyl, něco vědět? Kdo říká, že se tam prostituje? Kdo říká, že to, co tam dělají, má vůbec co dělat se sexem? Vždyť je to pitomost." Slyšel už také tyhle zvěsti. Každý jaksi "věděl", že tam vešly a zůstaly pouze dva typy lidí: tlumočníci a prostituti.

"Je to pitomost," trval na svém Jake. Jak můžeš mít sexuální styk s něčím, co není člověkem... s něčím, co nemá ani mužské ani ženské znaky? Ti, kdo to říkají, jsou prostě strašpytlové a závidí lidem, které nemají strach jít dovnitř. A zkoušejí to nafouknout v něco, čím bychom měli opovrhovat. Mluví o prostituci. Ale s tím tihle lidé nemají nic společného, jsou tam hosty."

"Ale proč si zvou hosty? Co tam s nimi míní dělat?"

"Nevím. Nikdo to neví. A nemůžeš se to dozvědět jinak, než že budeš riskovat..."

"Ale až to zjistíš, budeš tam uvnitř. A to už bude pozdě."

Jake jí pohlédl do očí a četl v nich strach, strach, který sám také cítil. Miloval ty bytosti pro tajemství, které je obklopovalo, ale ze stejného důvodu se jich i obával. Chtěl je poznat, ale uvědomoval si, že je to třeba nemožné. Pohyboval se na pokraji propasti, chtěl skočit, ale strach mu bránil se rozhodnout.

Objal ji. "Nevadí," řekl. "Nepojedeme tam. Možná se něco přihodí."

"Stejně si ale můžeme vyjet do pouště každý víkend. Nikdy nevíš, co se může stát. Třeba se něco změní."

Nezměnilo se však nic. A čím déle Jake spoléhal na náhodu a osud, tím méně byl spokojen se životem, který vedl. Musel se k těm mimozemšťanům dostat blíž. Stůj co stůj se musel o nich dozvědět něco víc. I kdyby to znamenalo opustit Dafne, i kdyby v tom měla být prostitute ...

Byl jeho vztah k nim sexuálního rázu? Definovat však ten nesmírný, zaplavující pocit bylo příliš úzké a omezující. To, co k těmhle tvorům cítil, bylo něco úplně jiného, než co dosud pociťoval k lidem. Působilo to na něj jako láska, náboženství, posedlost, jako něco, co musí mít -snad i sex v tom hrál svou roli. Nikdo však nevěděl, co sex pro tyto bytosti znamená.

Jednoho dne, aniž co řekl Dafne, nasedl do autobusu jedoucího do míst, kde se bytosti usadily, a jel *zažádat* o přijetí. Kdyby ho odmítly, nemusela o tom Dafne vědět. A kdyby ho přijaly, poslal by jí pohlednici, ještě než by tam vstoupil. Nemusel by moc vysvětlovat, věděl dobře, co by si o něm pomyslela, že udělal tenhle poslední, zoufalý krok. Ale Jake už byl zoufalý.

Autobus ho odvážel daleko do pouště. Byla to dlouhá, tichá jízda. V autobuse byli i další lidé, ale nikdo nemluvil. Někteří mohli být tlumočníci, kteří se vraceli z krátké dovolené; většina však byli nepochybné cestující jako on, lidé, kteří jeli vstříc neznámému osudu. Jeli nabídnout sami sebe a přitom ani nevěděli, zda jejich nabídka bude přijata. Jediné, co bylo slyšet uvnitř nadskakujícího klimatizovaného vozidla, byly tlumené rány a nejrůznější další dunivé zvuky vycházející z půl tuctu walkmanů.

Jake roztržitě hleděl ven do slunce a na vířící prach. Postrádal trochu hudby, která by mu pomohla překonat strach z neznáma. V dálce už se rýsoval mohutný komplex budov, "uzavřené lidské městečko", jehož třept prostupoval světlým oparem jak fata morgána. Celé to mělo ráz spíš věznice než bloku vykřičených domů. Vůbec se to ale nepodobalo místu, kde

by chtěl žít.

Vstupuješ ze své vlastní vůle, pomyslel si. Chvěl se po celém těle.

Muži v uniformách mu ukázali, kudy má jít. Vše proběhlo bez jediného přímého pohledu. Vstupní prohlídka byla kompletně řízena strojem a dálkovým ovládáním. Byl dotazován prostřednictvím počítače, který zapisoval jeho odpovědi do nejrůznějších dotazníků, tak jak se postupně objevovaly na obrazovce. Odněkud zazníval hlas, který mu dával pokyny: "Svlečte se. Projděte se po místnosti. Lehněte si na stůl. Dejte hlavu do helmy a zůstaňte třicet sekund co nejklidněji v této poloze. Stoupněte si na váhu. Podívejte se na obrazovku. Řekněte názvy barev, které tam vidíte." Pozorovali ho neznámé bytosti? Nebo ho posuzovali lidé? Či snad vše vyhodnocoval stroj?

Trvalo to několik hodin. Nakonec dostal pokyn, aby se oblékl a šel do recepcce.

"Prošel jsem?" zeptal se. "Byl jsem přijat?" V místnosti se rozprostřelo ticho. Hlas zmlkl.

Jake opět očekával uniformovanou službu, ale v recepci ho uvítala žena - mladá, atraktivní žena se světlou, pihovatou pletí a měděnými vlasy. Tělo měla tajemně zahaleno do dlouhých volných šedých šatů. Ucítil pohled jejích velkých světlých očí. "Vítám tě, Jaku Bouřné. Jsem Nadia Pecek. Budu tvójí tlumočnicí během tvého zdejšího pobytu."

To snad ne, řekl si v duchu.

"Tak to tu chodí," řekla jemně. "Určité jsi nepředpokládal, že s nimi budeš moci mluvit přímo."

"Neměl jsem na mysli hovor jako takový", odpověděl jí. "Jsou tu přece další možnosti vzájemné komunikace."

"Jistě. Ale kdybys s nimi *mohl* komunikovat, pak bys byl sám tlumočnickem. A nepřišel bys sem tak, jak jsi přišel."

Nenáviděl ji za to, že uspěla tam, kde on selhal, i za to, že věděla o jeho neúspěchu.

"Podívej," řekla. "Tohle není žádná soutěž. Nejedná se přece o vzdělání, silnou vůli nebo snad inteligenci. Nevím, jak to dělám. Když jsem v jejich blízkosti, řídím se vnuknutím. Zvučím nebo mluvím. Když *zvučím*, sama nevím, co to znamená, když mluvím, slova mne bezděky napadají. Netuším, jestli skutečně překládám nebo co překládám. Navíc si nejsem ani jistá, zda to má pro ně nějaký význam. Třeba to s komunikací nebo s porozuměním nemá nic společného. Možná, že je to jen okázalý způsob projevu. Možná je to hra. Nebo je to nic nevyjadřující fyzická odpověď. Nejhorší situace je -naštěstí se to nestává často - když se v přítomnosti mimozemšťana ocitnou dva tlumočníci najednou a každý vnímá a říká něco jiného. Pak nevíme, a my to vážně nikdy nevíme, kdo z nás dvou měl pravdu. Pokud ji vůbec měl. Nevíme ani, jestli to poznají nebo jim na tom záleží." Zarazila se. Párkrát se zhluboka nadechla. Bledé čelo se jí zalesklo potem. Dívala se na Jaku a v očích měla prosebný výraz. Byla k němu naprosto otevřená a bezdůvodně upřímná. Směřovala k navození důvěrnosti, o kterou nestál.

Naschvál upřel pohled jinam.

Chvilí mlčela. Potom znovu promluvila. "Můžeš se mě na cokoli zeptat. Budeš mít svůj vlastní pokoj - hned ti ho ukážu - a můžeš se volně pohybovat. Ale pokud jednou opustíš toto sídlo - ale o tom jsi byl jistě informován - nemůžeš se vrátit, aniž bys znovu nepožádal o přijetí a znovu neprošel vstupní prohlídkou se všemi těmi dotazy. A to, že tě sem jednou vpustili, ti nedává žádnou záruku, že to udělají znovu. Nejsi vězněm -můžeš kdykoliv odejít. Jsi tu hostem - ale příště bys jím už nemusel být. V každém pokoji jsou automaty na potraviny a terminál. Můžeš požádat o všechno, co budeš potřebovat - knihy, kazety, oblečení, toaletní

potřeby. Mohou se ti splnit i další požadavky, ale jsou tu jisté hranice, některé se mohou zdát - mohou být autoritativní. Je to tak trochu jako v pohádce "Kráska a zvíře", neviditelné ruce, které prostírají stůl..." Zmlkla.

Stále nic neříkal. Vzdychna. "Bylo by lepší, kdybychom se stali přáteli. Když budeš chtít svůj názor změnit, nebudu ti dnešek připomínat. Víím, jak ti je."

"Nevíš."

"Ale víím. Proto mě nenávidíš." Pokrčila rameny. "Tak jdem. Ukážu ti tvůj pokoj. Můžeš se tu zařídit podle svého. Jestli chceš ještě něco vědět, zeptej se mě. Od toho tu jsem. Pokud ne, nechám tě na pokoji."

Nechala ho stát ve dveřích a odešla. Tak jak zvenku mělo všechno nevábny ústavní charakter, pokoje byly překvapivě příjemné. Jake očekával něco na způsob ložnic ve studentských domovech nebo vězeňské cely, ale ačkoliv byl jeho pokoj jednoduchý a jen málo zařízený, byl nečekaně prostorný a krásný svými barvami, členěním i osvětlením. Rozechvěně vstoupil. Uvědomil si, že vedle vzrušení, které ho ovládlo při myšlence, že je tady, pociťuje i docela prosté uspokojení nad svým novým domovem.

Byl rád, že je sám, a konečně uvnitř. Přesto se ho zmocňoval neklid, Takřka si přál, aby se byl zeptal Nadii, jak dlouho bude trvat, než konečně spatří nějakého mimozemšťana. Tehdy však cítil, že si musí od samého začátku vytvořit od ní určitý odstup. Strávil ve svém pokoji celé odpoledne, večer i noc. Nevyšel ani následující ráno. Kávu, džus a sendvič si objednal přes terminál. Pořád dokola si hrál s počítačem, chvíli si zdřímnul. Byl příliš neklidný, než aby se mohl na něco déle soustředit nebo zůstat v nečinnosti. Pokoj se ale bál opustit. Co kdyby za ním někdo přišel?

Bylo pozdě odpoledne, když do pokoje vstoupily Nadia a bytost. Nadia a stín, napadlo ho. Vysoká postava, temnější než tma, byla tu a tam ozářena tak, že mohl rozeznat známé tvary: křivku nahého ramene, vypoulení kolena... Jake měl pocit přítomnosti něčeho ženského, cítil slabou vůni, vůni listí a zeminy se slabým příděchem citronu. Spatřil oči - tmavé, mírné oči, které se na něho dívaly. V přítomnosti mimozemšťana vypadala Nadia velmi malá, téměř neviditelná ve svých šedých šatech a s pohledem upřeným k zemi.

Jake hleděl jako u vytržení. Pociťoval slabou *závrať* plynoucí z předtuchy. Ted', ted' se to stane. Čekal. Oči a hlava ho bolely, jak se usilovně snažil rozpoznat v tmavém stínu něco víc, než jen krátké světelné záblesky. Snažil se zachytit pohled bytosti a vzájemně v něm setrvat, ale nebyl si ani chvilku jistý, zda se mu to daří. Dívaly se ty velké, kulaté oči na něho nebo skrze něj... dívaly se zvědavě, žádostivě nebo s odporem ...? Svírala ho mučivá nejistota. Už nemohl déle čekat. Musel tomu přijít na kloub. Obrátil se k tlumočnici.

"Co bych měl udělat?"

Nadia zavřela oči. Po delší chvíli zvrátila hlavu dozadu a začala vydávat zvuky. Nedalo se říci, že by zpívala, ale blíže se to nedalo určit - v žádném případě se zvuky nepodobaly řeči. I když tento jev už viděl mnohokrát v televizi, a několikrát i ve skutečnosti, ted' to bylo poprvé, kdy jeho vlastní slova měla být přeložena. Nezvyklost situace a její důležitost - vždyť konečně mluvil s cizí bytostí! - ho rozechvěla,

Pak to ustalo. Nadia otevřela oči. Stín neudělal jediný pohyb, nevydal jediný zvuk, kterého by si Jake mohl všimnout. Přesto Nadia řekla: "Požádala tě, aby ses svlékl."

Proběhl jím strach i touha zároveň. "Požádal-a-?"

Nadia neodpověděla a Jake najednou pochopil, že v jistém slova smyslu nebyla vlastně přítomna. Nebyla tam za sebe, nebyla tam ani pro něho; v té chvíli tam stála jen jako fyzické

prodloužení bytosti, živý komunikační prostředek.

Jake se svlékal. Cítil se neohrabaný a téměř upadl, když vylézal z jeansů. Připadal si tak nahý, tak vystavený na odív a zranitelný jak nikdy v životě. Měl strach a přesto cítil ztopoření údu. Jaký to mělo pro ni význam? Jaký to bude pro ni mít význam? Přemítal o jejích sexuálních orgánech. Neboť Nadia tlumočila v ženském rodě. To ho potěšilo.

Vyčkával. Čekání se prodlužovalo. Nikdo se nepohnul. Začala mu být zima i když v pokoji bylo stále stejně teplo. Jeho ztopoření pominulo. "Co ... co chce, abych udělal? Můžeš se jí zeptat? Co ode mne teď očekává?"

Nadia zavřela oči a vydala ze sebe krátký a prudký zvuk. Potom otevřela oči a řekla: "Můžeš dělat, co chceš. Ráda tě viděla. Doufá, že tu budeš šťastný."

"To je všechno?"

"Ted' odchází. Byla ráda v tvé přítomnosti a doufá, že potěšení bylo vzájemné."

"Počkej - Nemůžeme si promluvit, nebo -"

Ale bytost už byla pryč. V místnosti nastalo hrobové ticho. Aniž by na něho pohlédla, Nadia vyšla ven. Jake sledoval, jak se dveře zavírají. Potom se oblékl. Zmocnilo se ho prudké zklamání. Čekal skoro všechno, ale že se nestane nic, to ho zaskočilo.

Následující den zůstal ve svém pokoji, stejně tak i další den. To už se začínal nudit. Omrzelo ho stále hrát hry na počítači, číst nebo poslouchat hudbu. Byl přejedený brambůrkami a čínskými rolkami s vajíčky. Už neměl chuť ani na pivo. Nestalo se nic, co by narušilo jeho samotu. "Můžeš dělat, co chceš," zamumlal si pro sebe a následující ráno se vydal na obchůzku.

Doufal, že uvidí nějaké další mimozemšťany, ale pokud někteří právě přišli na návštěvu, byli za dveřmi jednotlivých pokojů. Neviditelní a nedostupní. Žádného nespatriil ani ve společenských prostorách - v knihovně, tělocvičně, restauraci nebo barech, podobně tomu bylo i v místnostech určených pro výstavy nebo větší shromáždění. Všude byli, i když poskrovnu, pouze lidé. Jake si nikoho nevšímal. V tuto chvíli netoužil po žádném spleťtém navazování přátelství. A přece, jakmile v jedné z těch společenských místností zahlédl Nadiu uvelebenou ve velkém křesle a listující v obrázkovém časopisu, poskočilo mu srdce. Hned k ní zamířil, jako kdyby to byla právě ona, koho všude hledal.

"Ahoj."

"Jé, ahoj." Narovнала se v křesle a odložila časopis rozevřenou stranou do klína. "Jak se máš? Už ses zabydlel?"

"Ted' jsem teprve poprvé opustil pokoj. Čekal jsem -víš, já nevím, co mám dělat. Tedy, co bych *měl* dělat. Kdybych tušil, kdy se ta bytost vrátí - kdybych věděl, co můžu čekat - bylo by to všechno jednodušší. Nemohla bys mi prozradit, jak takové návštěvy obvykle probíhají?"

"I kdybys to věděl, nijak by ti to nepomohlo. Tady ne. Nechceš si zajít na skleničku? Můžeme si o tom promluvit v baru. Řeknu ti, co vím."

"Není ještě ani deset ..." Viděl, že se ušklíbla. "Aha. Ale to nevadí - i čas tu běží jinak."

Pohodila hlavou. "Lidé tu přivýkají rytmu, jaký jim vyhovuje. Není shodný s pravidly venku. Je nejlepší se přizpůsobit, brát prostě věci tak, jak jsou. Pro bytosti čas plyne zaručeně úplně jinak. Nepodařilo si mi ale zjistit *jak*. Jestli je tu nějaký princip, neobjevila jsem ho. A to mi věř, že jsem se snažila."

Zavedla ho do malé, matně osvětlené místnosti, v níž byl bar, malé stolky a poněkud

nepohodlné židle. Nebyl tam vůbec nikdo. Nadia zašla za bar a aniž se ho zeptala, co si dá, otevřela láhev červeného vína. Nalila trochu do dvou sklenek. Pít víno hned po ránu se Jakovi moc nezamlouvalo, ale aby nepila v jeho přítomnosti sama, trochu si usrkl.

"Jak dlouho už jsi tlumočnicí?"

"Skoro dva roky. Předtím jsem byla na Baffinově ostrově."

"Pořád s tou samou-"

"Ne. Různě dlouho s různými bytostmi. Někdy jsem se vrátila k té, u které jsem už byla, jindy následovala celá řada nových, které jsem pak už nikdy neviděla... Jestli je pro tyto změny nějaký důvod, nebo jestli je v tom nějaký řád, se mi nepodařilo zjistit. Možná, že v tak velkém časovém měřítku nejsem sto to pochopit. Způsob, jak se to všechno děje ... i ten se konečně liší. Někdy ke mně jedna z těch bytostí přijde, do mého pokoje, a já ji pak následuju."

"Jak poznáš, jestli je to ona nebo on?"

Podrážděné prudce vydechla. "Nepoznám to. Nikdo to nepozná."

"Ale tehdy, v mém pokoji - mluvila jsi jako "ona"."

"Řekla jsem ti, že ať říkám cokoliv, nezávisí to na mně. Nepřemýšlela jsem v té chvíli. Nemluvila jsem za sebe. Navíc jsem vůbec nemluvila, tlumočila jsem. Myslela jsem, že už to dost chápeš."

"Promiň. Pokračuj."

Nalila si další víno. Zamyšleně ho upíjela. "Co jsem to říkala?"

"Že někdy k tobě přijdou."

"Jo. A někdy jdu já za nimi." Měla na krku jemný zlatý řetízek. Vzala ho do ruky a ukázala mu, co na něm měla zavěšeno. Byl to drobný přívěsek ve tvaru vajíčka, ne větší než nehet, vyrobený z něčeho, co vypadalo jako hladké temné sklo. "Začne se ohřívat a jakoby chvět... Když to ucítím, zvednu se a jdu. Nějak mě to samo vede, nevím... Všechno to ustane, když se dostanu na místo, kde mě potřebují. Někdy to přestane hned, jak se podívám na správnou bytost, jindy až když přijdu na určité místo. Potom tam čekám, až si pro mě některá přijde. Může to trvat dvě minuty ale také hodinu. Jednou jsem takhle čekala skoro osm hodin. Nikdy jsem se nedopátrala proč. Možná, že k tomu měly nějaký důvod, možná to bylo pouhé nedorozumění."

"Nemohla ses zeptat?"

"Nemůžu se ptát. Tedy pokud jde o mě. Můžu dávat otázky jen za jiné lidi. Jsem tlumočnice. Nemluví se mnou. Mluví *skrze* mě. Nechutná ti to víno?"

"Je dobrý."

"Je víc než dobrý. Je to skutečně vynikající víno. Víš, ve vínech se trochu vyznám. Psala jsem dřív pro časopis *Nový Západ* články o restauracích. Kritiku a tak. A napsala jsem jednu takovou hlubší studii o vinohradech v Kalifornii. Chtěla jsem z toho udělat knihu. Jenže pak..." Vypadala zasmušile. Mezi palcem a ukazovákem stále držela tu malou vejčitou věčičku. Jezdila s ní po řetízku sem a tam. "Byla jsem zasnoubená. Tedy, něco jako zasnoubená. Dnes už se to nedělá tak jako dřív. Alespoň dospělí to tak neberou. Myslím, že jsme mluvili o "zasnoubení" hlavně kvůli rodičům. Vlastně mi nedal ani prstýnek nebo něco v tom smyslu, ale myslel to tak. Chtěl si mě vzít. A já jsem chtěla jeho. Měla jsem ho doopravdy ráda." Pustila řetízek, uchopila sklenici a vyprázdnila ji.

Nemusel se ptát, co se stalo dál. Stala se tlumočnicí, usoudil. "Zajímal se - tvůj snoubenec myslím - zajímal se o mimozemšťany?"

"Nebyl tím posedlý. Ani já ne, i když jsem s tím trochu víc koketovala. Hodně jsme o nich mluvili i četli, kupovali jsme si videokazety... Myslím, jako spousta jiných lidí. Jak by se člověk o to taky nemohl zajímat, ne? Ale nebylo to pro nás to nejdůležitější. Určitě bychom se nesbalili a nepřestěhovali se, nezměnili život jen proto, abychom byli blízko místa, kde se usadili."

"Jak se to přihodilo?"

"Náhodou. Byla jsem nakupovat. V jednom velkém nákupním středisku. Koupila jsem si make-up a k tomu nějaké ty další věci a zamířila jsem do obchodu s deskami, když jsem uviděla... byla jsem z toho blázen, ale zdálo se mi, že vidím svou babičku. Měla jsem ji radši než kohokoli jiného, ale ona už byla pět let mrtvá. A přesto tam stála, u kašny, dívala se na mě a trochu se usmívala, přesně tím svým způsobem. Já - chtěla jsem ji zavolat. Otevřela jsem pusku a... měla jsem najednou pocit, jako kdyby mi někdo do krku něco nalil - měla jsem pocit něčeho hustého, teplého a sladkého... a jako by mě někdo praštil... upustila jsem všechno, co jsem nesla. Byla jsem ozářená sluncem. V tu chvíli jsem pochopila, že to nebyla babička. Že to nebyla žádná lidská bytost. Uvědomila jsem si, že vydávám zvuky..." Pevně sevřela rty a pak dlouze vzdechla. Dívala se do prázdna. "Neuvědomuju si, co bylo potom. Jen to, že jsem tu bytost musela následovat, opustila jsem nákupní centrum. Dál si pak vzpomínám, že jsem se ocitla v jedné z těch úředních budov, kde se o mě s profesionálním zájmem "starala" spousta lidí. Ptali se mě, co chci dělat... Víš, cítila jsem se, jako kdybych měla nějaký záchvat, nebo ho zrovna přestála a probudila se do skutečnosti... Popadla mě hrůza. Přirozeně, že jsem nechtěla jít do tlumočnické školy a být vyškolená pro práci s bytostmi, chtěla jsem jít domů, vrátit se zpátky do normálního života. Byli překvapení a zklamaní - myslím, že takovou odpověď obvykle nedostávají - ale co mohli dělat? Zavolali mého snoubence, ten přišel a odvezl si mě. Choval se ke mně - vlastně oba dva jsme se tak chovali - jako kdybych prodělala nějakou nemoc a byla rekonvalescent... A protože to, co se mi stalo, nás trochu uvádělo do rozpaků, nemluvili jsme o tom. Taky jsem o tom nechtěla mluvit. Chtěla jsem co nejdřív zapomenout."

Nalila si do sklenice zbytek vína a jako hypnotizovaná pozorovala rudou tekutinu. "Jenže jsem nemohla. Všechno se změnilo, už to nikdy nemohlo být jako předtím. A tak jsem nakonec pochopila, i když jsem to v podstatě vůbec nechtěla, že to *musím* dělat. Že jsem k tomu určená."

"Ty je nenávidíš."

Ohromeně k němu zvedla oči a zachytila jeho pohled. "Ne. Vůbec ne. Nemělo by to žádný význam. To je hloupost. To by bylo jako nenávidět celý svět. Nenávidět sebe sama. Nenávidět všechno."

"Mnoho lidí přesto cítí nenávist."

"Já ne." Usmála se. "Musela jsem se přizpůsobit. Smířila jsem se s tímhle životem. Užívám ho, jak nejlíp umím. Najdeš tu i rozptýlení." Podívala se na prázdnou láhev a pak znovu na něho. "Nechtěl by ses vrátit do pokoje?"

Zvedl se. Jeho nenadálý pohyb otřásl malým stolkem. "Jo, sám," odpověděl a odešel, aniž čekal, jak se na jeho odmítnutí bude tvářit.

Uplynuly dva dny, pak ji znovu spatřil. Ve svém pokoji, v doprovodu temné bytosti. Ačkoliv si nemohl být jist, měl takový dojem, že jde o jinou bytost než posledně. Rozmrzele přemýšlel, jestli to *ona* ví, zda je může rozeznat jako jednotlivce.

Podobně jako minule i teď vstoupily beze slova. Jake si vzpomněl, jak mu Nadia říkala, že bytosti chápou čas zcela odlišně, a i když si přál, aby to nebyl slyšel právě od ní, řekl si, že se z jejího postřehu poučí. Rozhodl se, že se jim pokusí přizpůsobit, že se různé situace pokusí prožívat shodně s nimi. Připadalo mu to lepší, než na ně útočit svými člověčími otázkami, nutit je používat tlumočníka, a pozměňovat tak jejich faktický stav. To je přibližuje jeho obrazu a je to zavádějící.

A tak tam Jake stál beze slova, protože i bytost mlčela, a poněvadž ona se dívala na něho, Jake se díval na ni. Snažil se, aby jeho pohled nebyl příliš usilovný a napjatý očekáváním. Chvillemi přitom postřehl oči, rozeznal kůži, vyčnívající kost nebo obličej, který mu připadal jak vyřezaná maska. Snažil se nepřemýšlet moc nad tím, co skutečně vidí a co si jen domýšlí. Usiloval o to, aby zůstal klidný, ale dařilo se mu to jen do okamžiku, kdy vzduch v místnosti mu začal ševelit kolem hlavy a jeho tělo se jakoby propadalo. Měl pocit, že se dívá z místa, které je patnáct centimetrů nad ním. V momentě, kdy si to uvědomil, nechápal, že může ještě stát. Potom se s ním všechno začalo točit a dřív, než se zhroutil, stačil se ještě zachytit o postel a těžce na ni dopadl.

Vzduch se zachvěl a bytost zmizela. Nadia se otočila k odchodu.

"Ne, počkej! Nechod' ještě! Zeptej se - zeptej se, jestli-"

Ale už bylo pozdě. Zůstal znovu sám za zavřenými dveřmi. V očích ho pálily slzy rozčarování a zklamání,

Čekat. Jak dlouho? Jake se srazil na to nemyslet. Kdyby jen mohl přestat počítat dny. Byl už ale jako posedlý. Už nebyl schopen o ničem jiném přemýšlet, nic jiného ho nemohlo rozptýlit. Jediné, co mohl dělat, bylo, že si vybavoval nejrůznější představy o záhadných cizincích.

Příště, když Nadia a bytost vešly, Jake opět ucítil onu vůni listí a zeminy s příděchem citronu. Rozbušilo se mu srdce. Byl si jist, že jde o tu samou bytost, která u něj byla poprvé. To, že se vrátila, i to, že ji poznal, se mu zdálo nesmírně důležité. Hlava se mu zatočila sladkou závratí. Byl opilý vzrušením.

"Chci tě poznat, řekl. "Moc bych se tě chtěl dotknout... Chci ucítit i tvůj dotek. Udělej něco, abych tě poznal. Jakýmkoli způsobem, který je mi přístupný. Udělám všechno, co řekneš. Prosím tě, dej mi příležitost."

Nadia vydala ty krásné a tajemné zvuky, při nichž až mrazilo. Potom promluvila: "Řekl, že můžeš udělat, co chceš."

"Řekl! Myslel jsem, že tahle bytost - a ta posledně - proč tlumočíš "jeho", když předtím jsi tlumočila "ji"? Co to má znamenat?"

Ale vypadalo to, že Nadia není duchem přítomna. Klidně se dívala před sebe, jako by ho nebyla slyšela. Musela se mýlit, pomyslel si. Dělal, že neslyší. V každém případě ho ignorovala. Možná, že je na něho navztekaná. "Můžu se ho něco zeptat?" Už byl netrpělivý. "Dobrá, zeptej se ho, zeptej se ho, jestli mu můžu dát nějaký otázky, ksakru!"

"Můžeš se ptát."

"To říkáš ty? Neslyšel jsem, že by ses ho ptala."

"Dělej, jak myslíš."

Mohl dělat, co chtěl a přitom tu stál a přicházel o drahocenný čas a své přání jak blázen v pohádce. "Jsi... už jsme se dřív setkali? Jsi ta samá bytost, která mě přišla už jednou navštívit?"

Tentokrát Nadia zvučela. Potom odpověděla: "Říká, že tě přišel navštívit poprvé. Minule to byl někdo jiný, někdo jako on, ale on sám to nebyl."

Jake se upřeně díval. Snažil se nyní doplnit realitu vzpomínkou a nalézt ne podobnost ale rozdílnost. Nebylo však prakticky nic vidět. Jen tetelivý třpyt, zrcadlení zlomků. Světlé body probleskující ze tmy. Pár očí, který mohl být i jeho vlastní, nebo mohl patřit Nadie. Také mohla bujně pracovat jeho paměť. Nebo fantazie. A přesto v té tmě něco bylo. Pevného a skutečného. Kdyby si tak na to mohl sáhnout.

"Mohu se tě dotknout?" Zavřel oči, zatímco Nadia tlumočila jeho otázku. Pokusil si představit, Jake by to bylo, kdyby sám, mimovolně, zvučel.

"Nastav ruku," řekla Nadia.

Dávám ji do ohně, pomyslel si Jake. Otevřel oči a napřáhl ruku směrem k bytosti. Pod prsty ucítil něco zcela hladkého a teplého. Jake zadržel vzrušené dech a jemně to přejel. Možná, že by podobně pod prsty cítil i lidskou kůži. Nebyl si jistý.

"Chtěl by ses mě dotknout?" zeptal se nyní Jake. "Sáhneš si teď ty na mě? Mám se svléknout?"

Nadia nic neřekla. Jake se chystal otázku opakovat, ale pak si uvědomil, že to není třeba. K tomu, co udělá, už souhlas měl.

Ted' stál před bytostí nahý. Pohlédl na Nadiu, mezi těma dvěma existoval kontakt. Jenže její tělo bylo skryto, zahaleno v beztvarych šedých šatech, které stále nosila. Nebyla to uniforma, ostatní tlumočníci se oblékali různě. Z nějakého důvodu chtěla zřejmě vypadat jako jeptiška.

"Chtěl bych, aby se tlumočnice taky svlékla," řekl.

Její šedé oči zachytily jeho pohled. Dřívější nezúčastněnost z nich zmizela, teď byly zmatené. Zvedla paže a *začala* si rozepínat knoflíky na rameni.

"Počkej - nepřeložíš mu, co jsem řekl?"

Neodpověděla. Neudělala ani žádný posunek hlavou. Nemohla snad? Nebo se domnívala, že odpověď je tak jasná? Možná, že bytost jí řekla, co má dělat. Anebo bylo pravidlem, že tlumočnice dělá to, co on jí řekne - nebo co *kdokoli* z nich řekne. Nebo si šaty prostě chtěla svléknout. Vzpomněl si, jak se na něho podívala těsně před tím, než ji onedlouhu u baru opustil.

Měla pěkné tělo, snad trochu ochablé břicho, ale její křivky se mu zdály rozkošné. Byl by řekl, že už není možné, aby se jeho vzrušení dál stupňovalo, ale pohled na její ňadra a světlou oblinu obnaženého boku zrychlil náraz tempo jeho dechu. Dychtil po bytosti, ale jeho žádost teď byla ještě zmatenější, úplně splynula s prudkou, sexuální potřebou, která ho náhle rozpálila. Jeho vzrůstající touha obemkla Nadiu. Měl neurčitý pocit, že ona a bytost jsou tatáž postava, že hranice mezi nimi mizí. Chtěl je mít nějak obě? Jak by je mohl chtít obě najednou? Přesto jeho tužba byla nedělitelná. Možná, že Nadia *byla* cizí bytost s lidskou podobou, přinejmenším v tom, že domluva procházela její hlavou, kontakt šel skrze ní. Nemohl by tedy tuto bytost snad poznat skrz její lidské tělo?

Nadiin pohled se vzdálil. Vypadala, že naslouchá. Když promluvila, znovu tlumočila: "Můžeš se pářit."

Ať očekával cokoliv, tahle slova ho šokovala, doslova jím projela. Zkusil to objasnit s ironií v hlase: "Pářit? Nikdy v životě jsem se nepářil. Má snad být za devět měsíců potomstvo?" Nečekal odpověď a taky žádnou nedostal. Pohlédl na Nadiu, která tu stále čekala. Zdálo se, že naslouchá dalším pokynům. "Zůstane tu?" otázal se. "Zeptej se ho, jestli

zůstane - jestli se bude dívat?"

Pohlédla na něho. Stála tu teď zcela přítomná. Uvědomil si, že už nenaslouchá bytosti - pokud kdy vůbec naslouchala, pokud její tlumočení bylo někdy něco víc než podfuk. "Vždycky se dívají," řekla. "Pokud to tedy chceš. A ty samozřejmě chceš. Jinak, jaký by to mělo smysl? Chceš *jeho*, ne mě. Na mně ti vůbec nezáleží. Nechceš připustit, aby ti záleželo."

"Podívej, neber si to osobně, ale kvůli tomu jsem sem nepřišel. Mám přítelkyni. Nepřišel jsem, abych tu hledal další. Přitáhlo mě sem něco jiného."

"Mě taky. Víš, nejsme si tak úplně nepodobní. Oba dva chceme jedno a totéž. Chceme něco nemožného. Tak proč si to... nezpříjemnit? Nemůžeme asi mít přesně to, co chceme, ale..."

Bylo na ní něco moc sympatického. A protože ji chtěl mít, měl chuť být šlechetný. Dát jí to, co chtěla, i když by to slovně později popřel. Najednou si ale uvědomil její slova, že se "vždycky dívají", a místo, aby jí řekl něco milého, pronesl studeně: "Dělala jsi to mockrát. Kolik jich bylo?"

"To je jedno. Jasně, že mockrát! Tak často dojde až k tomuhle! Sexuální styk se mnou se ukáže jako druhá nejlepší eventualita, jako poslední zoufalý způsob, jak navázat, skrz mě, s jednou z těch bytostí kontakt. Ale nefunguje to, Jaku, jak ti to mám jen říct. Prostě to nejde. Nikdy to nešlo a nikdy to nepůjde. Jsi dost chytrý na to, abys poznal, že ti nelžu. Nesmíš být jako všichni ostatní. Mezi námi by to mohlo být jinak. Cítila jsem to hned, jak jsem tě uviděla. Řekni mu, ať jde pryč a já tu s tebou zůstanu."

Jake nebyl schopen hledět na bytost přímo, měl pocit, že by mu to mohlo, podobně jako pohled do slunce, spálit oči. "Nechci, aby odešel. To je to poslední, co chci. Pro tebe, s tou věcí na krku, je to jednoznačný. Zavolají tě zpátky, znovu tě najdou - jsi pro ně užitečná. Ale já ne."

Vůbec netuším, co se mnou zamýšlejí. Já jen musím dál doufat, že najdu nějaký způsob navázání kontaktu. Nezajímám se o tebe, ale jen a jen o ně."

Viděl, jak jí naděje pohasla v očích. "Tak dobrá. Ale chci tě upozornit, skrz mě se s nimi nespojíš. Když se se mnou pomiluješ, nic se nezmění. Nic dalšího se o nich nedovíš, nijak se k nim nepřiblížíš. *A jemu je to v podstatě jedno*, jestli se mnou budeš souložit, nebo mi řekneš, abych se oblékla. Tak proč se ho tedy na něco nezeptáš?"

"Nejsi tu od toho, abys mi říkala, co mám dělat," odpověděl. "Jsi tlumočnice." Napadlo ho, že když k ní bude nepříjemný, nezůstane snad myslí u něj tak přítomná. Možná se přesune tam, kde je ve spojení s bytostí. A pak, nějak, skrz ní... "Lehneš si na postel nebo nám k tomu poslouží podlaha?"

Váhavě zamířila k posteli. Povalil ji na záda a hmatem hledal mezi jejíma nohama. Zasmál se, protože byla stejně připravena jako on. Pak do ní prudce vnikl.

Zadržela dech. Objala ho pažemi a zvedla nohy. "Jaku..."

"Ne! Nemluv se mnou, mluv s *ním*! Zeptej se ho - zeptej se ho, jak souloží oni. Zeptej se ho, *proč* to dělají. Zeptej se ho, jestli je to jen kvůli reprodukci nebo jestli rozvíjejí kolem toho fantazii, jestli očekávají něco víc, jestli si myslí, že je to jedna z nejkrásnějších životních zkušeností - zeptej se ho! Tak se ptej!" Zalapal po dechu. V hlavě mu všechno zmateně vířilo, ale slova mu poněkud vrátila kontrolu.

"Nemůžu."

"Lžeš!"

"Nemůžu." V očích se jí zaleskly slzy.

"Proč nemůžeš? Nevěřím ti. Všichni to chtějí? že je to tak? No tak, zeptej se ho! Mluv s ním sakra! K *tomu* tu jsi!"

"Nemůžu," zašeptala znovu, tentokrát chabě. Zavřela oči. Poznal, že to vzdala. Ucítil, že se v ní udala změna, ještě než začala zvučet. A zatímco se vzduchem nesly a vířily zvuky, které z ní vycházely, divoce do ní pronikl. Bezmocně, neschopen dál odolávat touze svého těla.

Později se nenáviděl. Sám poznal, že neuspěl. Zachvátil ho příšerný strach.

"Co říká? Co odpověděl?" zeptal se Nadii. Vydala neurčitý zvuk.

V tom momentě neporozuměl, pak pochopil. Nadzdvihl se tak, aby se mohl rozhlédnout. Bytost už odešla. Byli v pokoji sami a žena pod ním plakala. Z jejích vzlyků zněla jeho vlastní bolest.

přeložila Renata Čámská